

че нѣмаше пари. Кривцовъ, като заминавахъ за Румжния (въ началото на Септ.) ми напомни да напиша на Графътъ и да възбудя дѣлото. Азъ направихъ това въ края на сѣщия мѣсець отъ Букурещъ. Одобрението и отпуцанието на срѣдства се проточи до въ послѣдне врѣме. Между тѣмъ азъ пратихъ съзаклѣтника ми Константина Попова въ Севастополь, сетнѣ въ Вильно да покани художниците на бомбитѣ да почнатъ отъ ново направата, но напразно: и двамата сж на друга работа и отказахъ. Между тѣмъ надоде пустата Стамбуловека амнистия: азъ се увѣкохъ да мисля да се върна и да ржководя дѣлото на бомбитѣ. Обаче тия послѣднитѣ изостаняха, пъкъ азъ се намѣрихъ вече въ посоката да вървя за България и бѣхъ вече писалъ на Стамболова, Петкова, Вацова за това, сжщо и на други и бѣхъ прѣснжлъ това тука изъ орталѣкътъ. А главното, съ Попова бѣхме прѣдваритѣлно рѣшили въ случай че липсатъ бомби, то съ револвери и стилети лично да свършимъ работата. А най-главното Поповъ абсолютно не е въ състояние да се върне въ България, като съучастникъ на послѣдното бургазско (ужъ „злодѣйско“) движение, — пъкъ азъ вчера написохъ и днесъ испратихъ писмо до Вас. Ив. Кръстова съ тържественно заявление и завѣрение, че азъ ще се опитамъ да проникна самъ въ България макаръ да ме затворятъ, че азъ ще се освободя подъ поржчителство, че безусловно ще жертвовамъ живота си, стига да намѣря още двама другари и че П. Мусевичъ ми е обѣщалъ да ги намѣри. Сжщо и устно се завѣрихъ предъ Мусевича и Кривцова.

Ето какъ стои днесъ работата:

Пита се сега: Ти, господине Лапчо, въ състояние ли си, съ горѣнаброенитѣ си прѣимущества и недостатъци, да устоишъ на думата си? Въ състояние ли си, т. е. човекъ ли си, да теглишъ ножъ въ турбакътъ на Кобурга и сетнѣ тозчасъ да го забодешъ въ собственнитѣ си гърди? Можешъ ли ти да извършишъ всичко това хладнокрѣвно, съвсѣмъ съзнателно и безусловно? Ржката ти нѣма да ли да се распирери? Можешъ ли да се откажешъ отъ тозъ животъ, отъ майка си и отъ всички други прѣлести и приятности на свѣтътъ? Хайде, премисли си до утрѣ, че отговори.

Днесъ бѣ честитъ денъ за дѣлото. Видѣхъ на Дерибасовската поруч. Василиева, когото отъ лани познавахъ като